N°. 78. A°. 1840.

ZATURDAG, den 26sten SEPTEMBER.

Nieuwe Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 22 September 1840.*

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, dd. 17den dezer maand, N°. 1422 | 1242, is, vermits het vertrek uit de divisie *Boven Cottica* en *Perica*, van den Heer J. F. DE FRIDERICI, aan denzelven verleend *eervol ontslag* als *Eerste Luitenant* derzelve Divisie, en in diens plaats benoemd en aangesteld, de Oud EERSTE LUITENANT J. A. SERQUET.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij
BURGERLIJKE STAND.

PARAMARIBO, *den 24 September 1840.*

Heden zijn in *ondertrouw* opgenomen:
Mr. PAULUS SICHTERMAN, Weduwenaar van JOSEPHINE MARIE LOUISE VAN DER KRUIJFF, en JOHANNA FRANCINA LABADIE. — En
FRIEDRICH WILHELM BÄNFFER en AGNETTA HELENA ANNA GUNTHER; allen alhier woonachtig.

De Ambtenaar van den Burgerlijken Stand,
T. M. SCHOTBORGH.

Buitenlandsche Nieuwstijdingen.

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, 18 Julij.

In de duitsche bladen wordt uit Konstantinopel gemeld, dat de echtgenoote van den russischen gouverneur-generaal van Nieuw-Ruslaad en Bessarabie, graaf von Woronzow, nu laatstelijk drie weken te Konstantinopel had doorgebragt, en aldaar met bijzondere onderscheiding ontvangen was. Zij had eene langdurige audientie bij den sultan gehad, en, vóór haar vertrek, verscheiden prachtige geschenken ontvangen, als mede een brief van den minister Reschid-pacha, waarin de nauwe vriendschapsbetrekkingen geroemd worden, die Rusland en de Porte verbinden. Men dacht dat zulks geschied was om de russische regering wegens de afzetting van Chosrew-pacha gerust te stellen, en voegde er bij, dat Reschid ook een brief aan den gezant von Butenieff gerigt heeft, waarin hij hem medecelt, dat die afzetting niet om redenen, met de buitenlandsche politiek in verband staande, maar onder anderen daarom heeft plaats gehad, dat de genoemde grootvizier drie millioen piasters van den pacha van Widdin had aangenomen, en hem daarvoor toegestaan, verscheiden monopolien in zijn pachaliek uit te oefenen.

FRANKRIJK.

PARIJS, 20 Julij.

Zoo als bekend is, had een deel der overige voorstanders van eene parlementaire hervorming, ten getale van 3,000, meest aan allen leden der nationale garde, zich vereenigd, om op den verjaardag van de inneming der Bastille, eenen maaltijd te houden en zich daarbij, ter bevordering hunner oogmerken, naauwer aan elkander te verbinden; welk voornemen, ten gevolge van een besluit van den prefect van policie, waarbij hun verboden werd met meer dan 1,000 personen te vergaderen, geen' voortgang scheen te zullen hebben. De partij, die zich blijkbaar van deze omstandigheid wilde bedienen, om eene gevaarlijke opgewondenheid onder de bevolking te doen ontstaan, heeft eene poging bij den minister van binnenlandsche zaken aangewend, om van hem de vernietiging van het gezegde besluit te erlangen. De heer de Remusat heeft echter gemeend daarin niet te kunnen treden, en zoo men aan de verzekering van het dagblad *le Commerce* kan geloof hechten, moet de minister als redenen zijner weigering onder anderen hebben opgegeven, dat de maand Julij eene bijzonder ontvlambare maand is, waarin de staatkundige hartstogten meer dan op een ander tijdstip des jaars worden in beweging gebragt; terwijl hij de vrees niet kon verbergen, dat de 3000 genoodigden, na het afloopen van het zoogenaamde feest, welligt de voorstad St. Antoine, de bakermat van zoo vele oproeren, zouden doortrekken, om vervolgens op het plein der Bastille de aldaar opgerigte Julij-kolom hulde te bewijzen. Men weet, dat op deze kolom, waarvan de inwijding binnen weinige dagen zal plaats hebben, een gevleugeld standbeeld der vrijheid prijkt, eene brandende toorts in de hand houdende, en hare vlugt naar Parijs nemende. De aanrigters dezer staatkundige vertooning hebben het raadzaam geoordeeld, voor het oogenblik geen verder gevolg aan de voorgenomen feestviering te geven, en hebben dezelve tot de volgende maand uitgesteld.

— »Twee gebeurtenissen — zegt de *Revue des deux Mondes* — hebben deze laatste veertien dagen gekenmerkt. De eene is volbragt, de andere zal het spoedig wezen. Wij bedoelen de overeenkomst, onder Frankrijks bemiddeling, tusschen Engeland en Napels gesloten, en de bevrediging van Spanje. — Onze tusschenkomst in het geschil van Engeland met Napels is eene opmerkelijke gebeurtenis. Zij getuigd niet alleen van de innigheid onzer politieke betrekkingen met Engeland, en van den prijs dien onze bondgenoot er op stelt, maar zij doet den Franschen invloed gevoelen, en Frankrijks naam in het Italiaansche schiereiland vereeren. In den politieken toestand dien de tractaten van 1815 Europa hadden aangewezen, zou de bemiddeling tusschen Engeland en Napels, Oostenrijk ten deele zijn gevallen, hetwelk zich blijkbaar de hooge hand had willen voorbehouden in al de streken van Italie, die het niet aan zijne staten, Oostenrijk, had kunnen toevoegen. Onze regering heeft, zonder haar stelsel te laten varen, zonder hare vriendschappelijke betrekkingen met de overige mogenheden te veranderen, in Italie de rol weten te hernemen die haar toekomt. — De Carlistische opstand in Spanje ligt in zijne laatste stuiptrekkingen. Beroofd van zijne hoofden, den graaf d'Espagna, Segarra, Balmaseda en Cabrera, vernietigd tot op eenige benden in Cataloniё, zal hij weldra eindigen in eene plaatselijke struikrooverij, zonder eenig politisch doel en wier demping de taak der marechaussée en der regtbanken zijn zal. — Ons bestuur heeft geen oogenblik geaarzeld omtrent het lot der Carlistische hoofden, die eene toevlugt zochten op het Fransch grondgebied. Wat ook de gruweldaden zijn, welke men hun ten last legt, het gouvernement moest geene mannen uitleveren, welke de politiek op het dwaalspoor bragt, maar het kon hun ook geene vrijheid laten, waarvan zij, naar hunne antecedenten te oordeelen, spoedig misbruik zouden hebben gemaakt, door den burgeroorlog te hernieuwen. Frankrijk moet voor hen eene toevlugt zijn, maar geene wijkplaats om zich straffeloos te versterken en van nieuws bloedige aanvallen te bereiden tegen de instellingen van hun land, de veiligheid van onzen bondgenoot de belangen van onzen handel en onze staatkunde. Wij moeten hen beschouwen als krijgsgevangenen, dan eerst te ontslaan, als de wel bevestigde vrede hun alle kansen zal hebben ontnomen, om Spanje te verontrusten en ons bloot te stellen aan nieuwe verliezen en nieuwe uitgaven."

— Brieven uit Toulon van den 6den spreken nader van het te velde trekken van den Beij van Tunis aan het hoofd van een korps troepen van 12 à 14,000 man; met welk doel scheen nog niet bekend. Het fransch gouvernement alhoewel niet kunnende denken, dat de Beij vijandelijkheden tegen de nabij gelegen provincie Constantine in den zin had, had het echter noodzakelijk geoordeeld de zeemagt voor Tunis te versterken. De linieschepen *Généreux* en *Marengo* waren derwaarts gezonden, en de *Océan*, aan boord waarvan de vice admiraal Rosamel zich bevindt, alsmede de *Trident*, zouden insgelijks naar Tunis stevenen.

— In de maand Februarij ll. strandde op de Agulhos-klippen, niet verre van de Kaap de Goede Hoop, het Fransche schip *La Lise*, van Mauritius naar Bordeaux bestemd, en verbrijzelde geheel. Een groot aantal passagiers, zoo van Mauritius als van het eiland Bourbon, bevonden zich aan boord van hetzelve, daar het schip als zeer goed, en de kapitein van hetzelve, Lecacheaux genaamd, als een zeer bekwaam zeeman bekend was. Al de passagiers, de kapitein en verdere officieren zijn eene prooi der golven geworden, terwijl daarentegen de matrozen zich, op eene onverklaarbare wijze, hebben gered, de Kaap bereikt en eene verklaring, aangaande het verlies van het schip, hebben afgelegd. De Engelsche autoriteiten echter ontwarende, dat de geredden niet alleen hunne eigene goederen, maar ook de koffers der passagiers, benevens verschillende voorwerpen van waarde hadden medegebragt en zeer mild in hunne geldelijke uitgaven waren, hebben de strengste nasporingen bevolen, gedurende welke de met wonden bedekte lijken van den kapitein en verschillende passagiers aan strand zijn gedreven. Door eene schouwing dier lijken heeft men ontdekt, dat de wonden blijkbaar, vóór dat het schip strande, zijn toegebragt. Men heeft de noodige maatregelen genomen, om de waarheid te ontdekken en de schuldigen te straffen.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, 12 Julij.

Volgens berigten uit Berlijn zou de hulding des konings den 8sten september te Koningsberg en den 8sten october te Berlijn plaats hebben, waarop Z. M. zich naar de Rijnprovinciën en wel vooreerst naar Keulen begeven zou. Aan den Rijn hebben zich wenschen doen hooren voor eene huldiging te Aken, de oude keizerstad, waar ook de vereeuwigde monarch, 25 jaren geleden, werd gehuldigd; dienaangaande echter schijnt nog geen besluit genomen.

MENGELWERK.

Rebekka.

Parijs, Julij 1840.

Ik moet u eene geschiedenis verhalen, waarvan men zeer goed een blijspel zou kunnen maken, en welke tegelijk de verdienste heeft van een ware roman te zijn. Sedert eenige dagen spreekt men over dezelve; doch ik zal aan de personen verdichte namen geven. De ware namen moeten het geheim blijven van — de komedie.

Eene jonge tooneelspelster debuteert; de uitslag overtreft hare verwachting: het is eene beweging; een geraas, kortom men maakt er eene heldin van, men verheft haar hemelboog, leent haar allerlei gezegden, men maakt haar tot meer dan eene tooneelspeelster, men plaatst haar als op eenen troon, Zij is beroemd in Europa.

Het arme meisje, echter, had, wat men ook tot haren roem mag zeggen, een gevoelig hart, en, wat meer is, vóór hare verheffing had zij ten minste één' minnaar gehad; maar in alle geval had zij er een gehad. Tusschen dezen minnaar en haar rees nu de geheele berg van haar geluk; maar de liefde stoort zich aan geen bergen, en terwijl de minnaar zich te Weenen bevond en de debutante te Parijs was, haastte zich het goede meisje, geheel verteederd, (het geluk maakt de vrouwen zoo goed) hem te schrijven:

»Kom over mijn *Isaäc*, om in mijn zegepraal te deelen!

Uwe REBEKKA."

De brief wordt verzonden en komt te Weenen; maar de bedoelde *Isaäc* was slechts een arme Israëliet, van een zeer goed uiterlijk, zonder fortuin, en leefde van zijne kunst, 's avonds zong hij in de Duitsche herbergen tralala's met accompagnement der gitaar, die zich zeer goed lieten hooren. — Gij moet weten, lezer, dat er zich te Weenen een andere *Isaäc* bevindt, doch meer bekend dan deze veel beminde. Die *Isaäc* namelijk is een bankier wiens handteekening in de stad zijner woonplaats wet is, daarbij een hoffelijk bankier en als een tweede Maecenas bij de koninginnen der komedie gezien. — Daar bovenvermelde brief het eenvoudige opschrift droeg: »aan den heer *Isaäc* te Weenen in Oostenrijk!" kwam dezelve geenszins aan het nederige verblijf van den zanger, maar werd daarentegen bezorgd aan het hôtel van den bankier.

— Wat zou dat toch moeten beteekenen? riep *Isaäc* bij het openen van het briefje. — *Rebekka!* Zoude het dan de beroemde *Rebekka* zijn die.... welke.... (de bankier las juist de Fransche papieren) parbleu . . . die zoitin zou dan smoorlijk verliefd op mij zijn!.... Maar, inderdaad mijn naam is te Parijs te bekend, dan dat men er niet zou spreken van mijne minnarijtjes.

Het verwonderde evenwel *Rebekka* dat zij *Isaäc* nog niet zag opdagen, en al haar voorspeed kon haar niet troosten over het ondankbaar gedrag van haren vriend. Maar daar zij hem zocht te verontschuldigen, — zoo vertrouwvol is het hart eener wezenlijk beminde vrouw, — herinnerde zij zich, dat zij vergeten had, het opschrift op haren brief te stellen en haastte zich om een' anderen te schrijven. Doch, op het oogenblik, dat de tweede brief vertrok, kwam de hoffelijke bankier met den post te Parijs aan. Zijne eerste zorg was zich van het reisstof te ontdoen, en zijn meest indrukwekkend kleed aan te trekken; vervolgens stak hij den schitterenden diamant in het overhemd, nam een tevreden gelaat en een' deftigen gang aan en met het briefje in zijne portefeuille kwam onze man bij *Rebekka*. Men beantwoordde zijne kieschheid met de noodige en betamelijke beleefdheid. — Neem een' stoel, mijnheer! en wees zoo goed te gaan zitten.

— Mevrouw, hervatte de bankier kort maar bondig, mijn naam is *Isaäc*....

Op het vernemen dezer woorden kleurde *Rebekka* even als eene vrouw, die niet de gewoonte heeft zich te blanketten.

— En ik kom, ging de bankier voort, van Weenen in Oostenrijk. Hier loosde *Rebekka* een' diepen zucht.

— Van Weenen in Oostenrijk, Mijnheer?

— Waar ik een' brief ontvangen heb.

— Een' brief?

— Voor welken men rondom de wereld zou trekken.

— Ach! riep *Rebekka* uit, in overmaat van ontroering.

— En ik kom, voegde de bankier er bij, zich verheffende, mij nederwerpen aan de voeten van haar, die mij denzelven geschreven heeft. Ziedaar den brief! —

— Mijn brief! riep *Rebekka* uit!

— Hij was dan waarlijk van u, aanbiddelijke vrouw!

— Maar mijnheer... hij was niet...

— Nu hij was niet... zeide de bankier verwonderd.

— Hij was niet voor u bestemd, mompelde de tooneelspelster, de oogen nederslaande.

— De drommel!... riep de ander teleurgesteld.

— Hij was voor.... een' vriend.... een' bloedverwant.... een' zeer na bloedverwant....

— Gelukkige bloedverwant! zeide beleefdelijk de bankier zich geheel herstellende.

— O! maar geloof niet...

— Ik geloof niets.

— En als gij mij den brief wildet teruggeven...

— Denzelven teruggeven.... Nooit, o, nooit, omdat een gelukkig toeval mij hem heeft doen ontvangen — o, hij zal sterven op mijn hart, riep de bankier geheel dramatisch uit.

— Intusschen....

— Geen intusschen.... — ben ik niet reeds ongelukkig genoeg dat ik de ander niet ben; maar verlaat u op mij!

— Mijnheer!...

— Bedenk dat ik 500 mijlen om u afgelegd heb... Ik heb het duur betaald, niet waar? maar voegde hij er zwaarmoedig bij, ik heb geen berouw over mijne reis, omdat dezelve mij in de gelegenheid gesteld heeft kennis met u te kunnen maken.... Ik wil uw vriend zijn; ik ben ook een *Isaäc*, alle *Isaäc's* zijn min of meer neven... Veroorloof mij u morgen weder te mogen zien.

Ziedaar een zeer beminnelijk mensch, dacht *Rebbekka* ondanks zich zelve, toen de bankier vertrokken was, en zij dacht bestendig over hem tot den volgenden morgen. Het vuur zijner blikken en de glans zijner diamanten had een' zekeren indruk bij haar achtergelaten. —

De bankier kwam den volgenden dag terug. — Och, geef mij mijn' brief weder, verzocht hem nogmaals het arme meisje. — Nooit, hervatte de ander. — Daarna sprak men over andere onderwerpen. — De bankier was wegslepend en hij roemde zijn goed hart en zijne fortuin. Intusschen kon *Rebekka* zich niet weerhouden hem nog eenmaal, hoewel tamelijk zacht, te zeggen; geef mij mijn' brief terug! — Nooit, zeide de ander met gevoel. — Wel nu dan... houd hem. — Altijd, riep de gelukkige *Isaäc* uit! Intusschen hielden zich *Isaäc* en *Rebekka* even als den vorigen dag onledig met te spreken over de bekoorlijkheden van Weenen in Oostenrijk, of over andere meer teedere zaken, toen de deur plotseling geopend werd.

Rebekka... hier ben ik! riep een welgebouwd jongeling, in het gewaad van een brillen-koopman, met een' gitaar over den schouder.

— Ah! zijt gij het, *Isaäc!* zeide *Rebekka* zonder op te staan. Wees gegroet, mijn jongen! Dat is mijn bloedverwant, zeide zij tot den bankier, weet gij, die bloedverwant, van wien ik u gesproken heb.

— Ah, zeer goed! — De nieuwe *Isaäc* was onthutst.

— Mijn vriend! voegde *Rebekka* er bij, gij ziet dat ik u niet vergeten heb; ik wil u uwe fortuin doen maken.... Ik herinnerde mij dat gij eene schoone stem hadt, en ik dacht er aanstonds aan u eene plaats te bezorgen in de koren der opera!

Zoude *Sophie Arnoult* haar dit wel verbeterd hebben? —

Geestigheid.

Reeds in de scheppings geschiedenis merken wij geestigheid op; want eerst werd het licht geschapen, toen de boomen, het vee, kortom de geheele schepping en ten laatste de heer, de vorst der schepping. — de mensch. En dit is reeds geest; want als de mensch het eerst geschapen ware, had hij als vorst niet geduld, dat het licht geschapen wierd: sommige vorsten zeggen dat hunne onderdanen geen licht noodig hebben, maar slechts kaarsen, om op den vorstelijken geboortedag te illumineren. — Het licht werd dag genoemd en de duisternis nacht. Maar hoe kon de Schepper het licht dag noemen, daar Hij wel wist, dat er een tijd zoude komen waar de duisternis aan de orde van den dag zoude zijn. De Heer schiep twee groote lichten, een groot licht om bij dag te regeren, en een klein om bij nacht te heerschen; en dit is geestig-satiriek. De regering toch der groote lichten is altijd aan den dag, en bij nacht kunnen kleine lichten ook heerschen.

De volken willen soms de kleine lichten snuiten; maar het kaars snuiten is eene ondankbare bezigheid; want doet men het goed, dan dankt ons niemand, maar doet men het niet goed, dan wordt men uitgelagchen; dikwijls wil men zulk een licht snuiten en maakt het geheel uit.

ADVERTENTIËN.

Scheepstijdingen.

UITGEKLAARD.

Den 21sten dezer, de Engelsche Schoener *Robert Haynes*. Kapt. J. Blagrove, naar Demerary.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van BOON & C°.